

JUHÁSZ FERENC

Az engem néző Isten

*Ködpor-fényben néz az Isten!
Állok öröklét-szagában:
testemre forrt halál-ingben,
ólom elmúlás-igában.*

*Néz, mint egy páncél-óriás
szarvasbogarat kezében,
sírdomb-hátú rózsasilás
vasgépet úr-tenyerében.*

*Ahogy én néztem az erdőt
bújó kíváncsi gyerekként
azt az agancsos vasfelhőt.
Állt és nem tudta mi történt.*

*Hiszen a mohos fatörzsről
vettem le, szinte letéptem
a pozsgás-híd észak-zöldről
gyönyörűség állat-gépem.*

*Mert ízelt lábai végén
őserő kezecske-horgok
a hasból nőtt cölöp-kévén
kéregbe sült horgony-csontok.*

*Néz az Isten, ahogy én őt,
ámulattal néz az Isten,
mint én az erdőben felnőtt
páncélbikát tenyeremben.*

*A homlokcsontból ágazó
agancs-szarvak vasbozontját,
s alul szárazon virágzó
ikra-almák parázsdombját.*

*Néz az Ismeretlen engem,
mint én a szarvasbogarat
rózsaredő tenyeremben,
kék égbolt-óceán alatt.*

*Áll dermedten, kaparászva,
rabként: katonán magányban.
S nem tudja: létezés-gyásza
lét-öröme zöld homályban.*

*Elmerengve néz az Isten,
s csodálkozik a vas-hajón,
a csápos vasszög-bilincsen,
az élő koporsó-díón.*

*Hogy lett? Hogyan teremtődött,
ki akarta, hogy lehessen,
szívébe mi temetődött?
Gyűlöljön-e, vagy szeressen?*

*Én volnék a látomása,
temetője, ember-hit, vágy?
Mint rózsaszirmon zöld sáska:
saláta-szám gyászrózsát rág.*